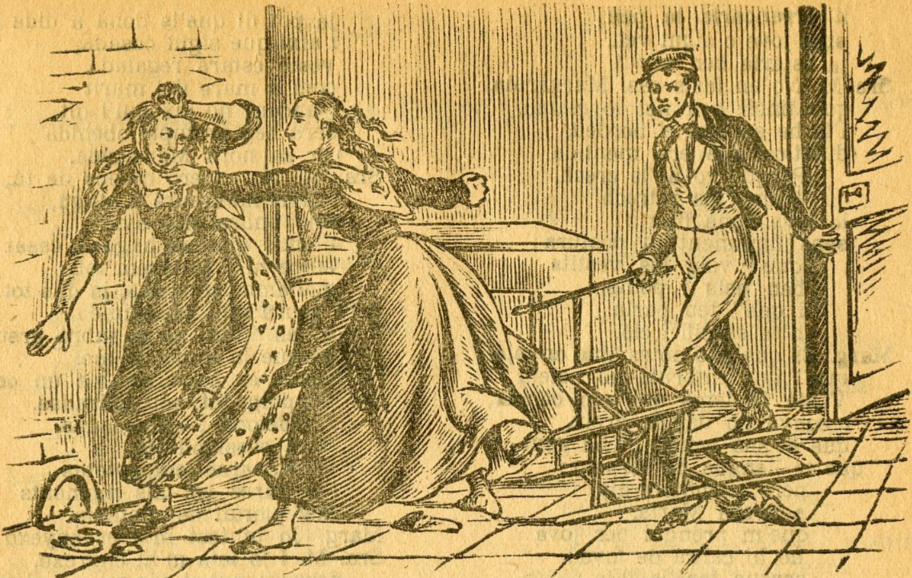

LA SOGRA Y LA NORA

PRIMERA PART

ilusions de bon viure y projectes de felicitat

Sra. Maria Benehida sigui l'hora
que la guapa Margarida,
que la guapa Margarida,
a casa entrará per nora.
Prompte'm dirá mare:
i a n'en Joseph pare:
i es que també'l noy
qu'es ben bonicoy,
he tingut bon gust,
i aixís es molt just
que li estimen la promesa,
i entri a casa com marquesa
I ara veig que ve
pel cap del carré:
la vull esperá...
Ja veurán que que carinyosa
quem' parla. ¡Si es tan hermosa!
Margarida. ¡Hola, senyora María!
¿qué ve de la Boquería?
i a fé que li he ben buscada,
pero en cap lloch l'he trobada.
N'he comprat uns xichs de molls
moscatell i picapolls,
i ara n'hi daré
perque esmorsi be;
i pel seu Quimet
aqueix presseguet;
i li diu que aquesta nit,
luego de ficada al llit,
m'he posat a somiá
que'ns veniem de casá,
i que tothom aplaudía
lo nostra goig i alegria.
Sra. M. Casi'm moro de contenta
al pensá s'acosta l'hora
de que tingui jo per nora
una noya tan prudenta.
M'han dit que eras, orgullosa,
un xich bruta i llaminera,
fins beata farinera,
mal feinera i peresosa,
malgastadora, coqueta,
la mes dropa dormidora
que's coneix a Barcelona,
i una hipócrita perfecta.
Marg. Es dí que tindé més faltes
que el burro d'una tarrayre,
hi ha una gent mes xarrayre,
que tot ho tira a les galtes.
Si sabía qui li ha dit

li arrancaría la pell;
siga jove o sigui vell,
ja estaría ben servit.
Sra M. No en fasis cas, Margarida,
que tinch ben net lo clatell,
i'ls he enfegat el bordell,
dientlos que era mentida.
Perque yo no'ls crech,
i aixó los retrech
la teva bona figura;
sens fingiment ni postura;
que'l veig los vestits
ben nets i polits,
i que'l teu parlá
n'es sensill i clá.
Marg. Es que axó no es sino enveja,
que'l que embruta no neteja.
Vosté fa tems que em coneix,
i convé no darlos greix,
que al seu veinat hi ha gent
que té llengua de serpent:
pero al mateix dia
senyora María,
que'm prengui per jova
no hi cabrá de tova;
perque faré'ls llits
de grans i petits;
per pará la taula
may faré la maula;
aniré a la compra,
i a casa la escombra
no tindré parada;
passaré bugada,
i neta la roba,
la poso amb un cove,
después la repasso,
i per res m'ambrasso;
y marxant tot bé
cap rato estaré
sens fé alguna cosa,
ni may faré nossa
per casa'ls vehins,
ni ab valls ni ab fadrins
faré cap mes broma,
i si ha una poma
sols per berená,
ningú'm sentirá:
i als maldients la Margarida
ja pot dí que'ls dona a dida:
i així que sigui casada,
vosté estará regalada
com a mare del marit
i ancara no aixequi'l dit
será ben prompte obehida
per sa nora Margarida.
Sra. M. No espero menos de tú,
i aixís no creuré a ningú,
sino enllestirho aviat;
i aixís que us hagueu casat
entre tú y jo farém tot,
que amor si'm dus, ja dus tot.
I'l veura que us estimen
ab en Quim no'm sabrá greu
perque la lluna de mel
quant es bona sembla un cel;
puig tot son miradas,
petons i abrassadas,
i passigolletes,
donarse empentetas...
I'ls pares en tals moments
casi ploran de contents.
Marg. Jo tantost m'a ergonyexo.
Sra. M. I jo tota m'hi engrexo.
després quant vingui un xiquet
si ha nascut igual i dret,
¡quina alegría tindrem!
¡I quin bateix que farém!
I jo'l bolcaré
i te'l brassaré,
i'l duré a nanná
per ferlo callá:
i tú, noya, de agrahida,
desitjanme llarga vida,
com si fos una princesa,
me darás bona vellesa:
i't vull estrenya en mos brassos,
i umplirte vull de petons,
que ab uns indicis tan bons
serán eterns nostres llassos.
Marg. ¡Ay, sí, sí! i estigui bona,
i fins una altra estona.
Recados a n'en Quim i al pare,
que a vosté ja tinch per mara.
Sra M. Deu te do bona ventura.
Marg. Passiho bé, estigui bona.

FI DE LA PRIMERA PARTE

SEGONA PART

Desenganys amargs de Sogra y Nora que's veuheu sovin

Sogra. ¡I qué só desgraciada!
casi'm creya se comtessa,
i a casa ni só mestressa,
puig tinch de fé de criada.
La jova per res es bona,
bon goig dona mamá al noy,
fins tinch po de aná a Sant Boy
pel mal tracte d'esta dona.
Nora. ¿Ja murmura, mala vella?
vosté ha de sé'l meu martiri
mes al durla'l cementiri
'm menjaré una costella.
Sogra. ¡La gata-moxa dolenta,
roda-socas del veynat,
que tot fent el desmenjat
está grassa que reventa!
Nora. Mireus la donya María
que no més sab fé d'espía;
i la calaxera
tota me regira.
i cuant surto'm mira
seguintme al darrera
com una marmota;
si ab algú m'aturo,
o cambio un duro,
ben prompte m'ho nota;
i a n'en Quimet després posa
un cap com uns tres quartans
contantli metides grans.
Sogra. Com que li fas veure,
garses per perdius,
no es estrany l'avisi
del modo que vius.
Que la flo del caldo
treus ab gran finura
i gastes molts cuartos
comprant confitura,
llengua de serp verinosa.
Nora. ¿I vosté que sen va a missa
tots los días a les set,
i's beu un bon got de llet,
i fins compra llangonissa?
I la menja de amagat,
i a diná diu no té gana,
i lo que te es la galvana,
i a vegades casi'l gat.
Sogra. ¡Gandula i desvergonyida:
tú't passejas a tot hora,
dexant fins al noy quan plora,
que no ets bona ni per dida.
I hasta cuant ne compras
lo peix menudet,
si ten costa a quatre,
prou saps dirne a set.
Nora. Si vosté no vol anarhi
dient que ha de endressá casa,
ja li dich qu'es bona basa,
i ha mort de set lo canari
hasta la última costella.
Sogra. Si'm demanas comptes.
com si fos criada,
sentne jo mestressa
abans que tú nada.
Nora. Vosté estantne bona
sap fé la malalta,
perque'n Quim la planyi
i fassi ajudarla.
Sogra. Tú a taula pels altres
tot ho estalvias,
i't compres pomades,
i llasos i cintas.
Nora. Pero si vosté fa fast'ch
ab las solfas del vestit...
Ahí vaig diro al marit;
que sa mare es lo meu castich.
Sogra. Com tú no tocas feyna
i sabs fé bonas bacaynas,
i't pintes i t'empolaynes,
quant surts semblas una reyna!
¿Ets vist las sardinas
quant se han de fregí?
aixís te vull di
qu'ets quant t'enfarinas
Suprimeix molts gastos,
i compran, si vols,
dos o tres llansols
i algún moble i trastos.
Nora. Pro es bon trasto vosté,
senyora doyna María:
d'altra modo'ns lluiría
tirantla a vosté al carré.
Soggra. I vindría una bagassa
que no hi vegés de cap ull,
per podé fé algún embull
digne de ta mala rassa.
Nora. ¿Qué enrahona mala llengua?
si fins per vosté'm sab greu
que'n Quim sigui marit meu,
i molts me ho tenen a mengua.
Sogra. I en Quim era dels minyons
mes ben vistos de la vila,
i ara aquesta mala fila
se l'hi posa'ls pantalons.
Nora. Tipa n'estich fins al coll
de veúrala al meu costat;
vágissen lluny aviat,
tiris al mar desde el moll.
Sogra. ¡Falsa, hipócrita i traydora!
hauría estat nostra sort
si al neixe t'hagués dat mort
una mala llevadora.
Nora. No sé quint sant me deté
que no li xafo'l cervell
tirantli al cap l'escambell
o la massa de morté.
Sogra. Encara que siga vella,

si m'arribas a tocá,
't juro t'haig de trencá
Nora. Pues'l canti i las cadires
la venan a senyalá!
Sogra. A mi no'm falta cap má,
i sabrás a 'n'aquí tiras!
I s'anavan a agafá
per l'anyadit o postís,
quant compareix de improvís
en Quimet, i axí parlá:
Quimet. Sembleu duas peixeteres,
i cent mil voltes pitjó;
si no arribo a surtí jo
vos aranyavau com fieres.
No volentvos avenı
feu riure a tota la gent,
i a mí'm deu un sentiment
que casi no'l puc pahí.
Vulgueu la tranquilitat
vós, mare, i tú Margarida,
i de avui mudeu de vida,
i'l que agui estat sigui estat.
I podeu viure
com dos germanas:
lo que una vulga
que ho vulga l'altra;
com n'hi ha moltas
de bona fama
que son exemple
per las que's casan,
puig se respectan
i may se cansan
de viure juntas,
per molt que s'ayman.

P R O U

Imps. Hospital, 19 «El Abanico»